

РЕШЕНИЕ

№ 2293

гр. София, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20221100511500 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Х. А. Р. срещу Решение № 9987/12.09.2022 г. по гр.д. № 13949/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 83-ти състав. В жалбата са развити оплаквания за неправилност и необоснованост на съдебното решение. Изложени са твърдения, че първоинстанционният съд неправилно не е кредитирал показанията на свидетеля М.М.М. и погрешно е възприел тези на свидетеля С.М.К. като последователни, логични и непротиворечиви, макар същите да не подкрепяли изложеното в молбата по чл.9 от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН). Въззивникът желае отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго такова, с което молбата на К. М. К. за защита по реда на ЗЗДН да бъде отхвърлена.

В срока по чл.17, ал.4 ЗЗДН въззиваемата страна К. М. К. е депозирал отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.17, ал.1 ЗЗДН от ответник в първоинстанционното производство, притежаващ правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване, по силата на чл.258 ГПК във вр.с чл.17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на К. М. К. за защита от домашно насилие, извършено от Х. А. Р. на 21.02.2022 г. и на 22.02.2022 г., подробно

описано в молбата.

Ответникът е оспорил твърденията в подадената молба за извършено от него насилие.

С Решение № 9987/12.09.2022 г. по гр.д. № 13949/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 83-ти състав е издадена, на основание чл.15, ал.2 ЗЗДН, заповед за защита срещу въззивника, с която същият е задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие по отношение на въззиваемата, наложена му е забрана да се приближава на разстояние по – малко от сто метра от нея, наложена му е глоба в размер на 200 лева, осъден е да заплати сумата от 25 лева държавна такса по сметка на СРС, както и да заплати на К. М. К. сумата от 200 лева, представляваща сторени разноси пред първоинстанционния съд.

Не е спорно в производството, че в периода 2012 г. – 2016 г. страните са се намирали във фактическо съпружеско съжителство, поради което Р. попада в обхвата на чл.3, т.2, пр.2 ЗЗДН.

Молбата за защита до районния съд е депозирана в преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН от пострадалото лице в лично качество (чл.8, т.1 ЗЗДН), поради което е налице валидно сезиране на СРС от процесуално легитимирана страна.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото. Съдържат се оплаквания за необоснованост на атакуваното решение.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства, намира първоинстанционното решение за правилно, а наведени във въззивната жалба доводи в обратната насока - за неоснователни.

Уважаването на молба за защита по реда на ЗЗДН изисква по надлежния ред да бъде установен осъществен спрямо молителя конкретен акт на домашно насилие по смисъла на чл.2 ЗЗДН.

С разпоредбата на чл.13, ал.2, т.3 ЗЗДН на декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН е придадено доказателствено значение, а съгласно новелата на чл.13, ал.3 ЗЗДН при липса на други доказателства, съдът издава заповед за защита от домашно насилие само на основание приложената декларация.

В представената по делото декларация се съдържа конкретно и ясно описание на извършените актове на домашно насилие като същите са индивидуализирани по дата, място, време и конкретни действия, с които е осъществено физическо (блъскане на въззиваемата многократно по лявото рамо с ръка) и психическо (отправени обиди „****“ и „боклук“, заплахата, че ако живее с него и не изпълнява каквото й каже ще я бие от сутрин до вечер, последвана от телефонна заплахата, че ще си понесе последствията от това, че не иска да живее с него, тъй като патронът на входната врата на блока е счупен и по всяко време може да се качи до жилището й) насилие. Описаните в декларацията актове на насилие са идентични с посочените в молбата по чл.9 ЗЗДН.

Доказателствената тежест при направено оспорване на молбата за защита е на

ответника в производството. Той е онзи, който следва да проведе успешно насрещно доказване, което да обори изложеното в декларацията и да разколебае нейната доказателствена сила.

В настоящия случай изложеното в декларацията не се опровергава от останалата доказателствена съвкупност по делото.

Показанията на разпитания пред първоинстанционния съд свидетел С.М.К. касаят обстоятелства, предхождащи описаните в молбата по чл.9 ЗЗДН актове на домашно насилие. Действително, пресъздаденото от този свидетел поведение на въззивника не намира опора в сезиралата СРС молба, в която се посочва, че Р. поискал да разговаря с въззиваемата с твърдение, че разговорът няма да отнеме повече от десет минути и същата го допуснала в имота без упражнена по отношение на нея принуда. Липсват твърдения, че Р. е бил в нетрезво състояние, настоятелно е удрял по вратата и е отправял обиди към въззиваемата. Последното има отношение към преценка достоверността на показанията на този свидетел, но не рефлектира върху доказателствената стойност на декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН.

Дори при пълно кредитиране на показанията на разпитания в първоинстанционното производство свидетел М.М.М. не се установяват обстоятелства, които да опровергават отразеното в декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН. Възприятията на този свидетел обхващат период преди и след описаните в молбата за защита актове на домашно насилие, а обстоятелството дали въззивникът е бил транспортиран от дома на въззиваемата до посоченото от свидетеля здравно заведение от К. или от друго лице не е от естеството да опровергае осъществяването на декларираните от К. актове на насилие. Следва да се посочи, че М.М. свидетелства, че отношенията между страните не го интересуват, поради което е житейски логично да не е възприел евентуално напрежение помежду им или притеснение у въззиваемата.

Фактът, че въззиваемата не е подавала сигнал на телефонен номер за спешни повиквания 112, макар да е имала възможност да стори това вечерта на 21.02.2022 г. или на следващия ден не налага извод, че описаните в молбата за защита актове не са се осъществили, тъй като търсенето на институционална помощ е въпрос на лична преценка. Подаването на сигнала би подкрепило изложеното в молбата, но при липсата на подаден сигнал до органите на реда чрез национална система 112 не следва посочения във въззивната жалба извод, че домашно насилие действително не е осъществено.

Правилно е отбелязано във въззивната жалба, че молбата за защита по чл.9 ЗЗДН е подадена десет дни след депозиране на декларация от въззивника вх. РК22-УГ01-627/07.03.2022 г., но от представеното за извършване на констатация от първоинстанционния съд оригинал на писмо от Столична община – район „Кремиковци“ – кметство Ботунец с обратна разписка се установява, че въззиваемата е узнала за декларацията по чл.64 СК най – рано на 23.03.2022 г., поради което не може да бъде споделен доводът на въззивника, че производството за защита от домашно насилие е провокирано от желанието на Р. да припознае дъщеря си. С молбата си Калчева не е търсила защита за детето си, а единствено за себе си, поради което производството по ЗЗДН не може

да доведе до ограничаване на въззивника да вижда детето К..

По изложените съображения обжалваното решение на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

Дължимата от въззивника държавна такса е предварително внесена по сметка на Софийски градски съд с разписка от 23.09.2022 г., приложена към въззивната жалба.

При този изход от спора въззивникът следва да заплати сторените от въззиваемата разноси за заплатено адвокатско възнаграждение пред въззивния съд в размер на 400 лева.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 9987/12.09.2022 г. по гр.д. № 13949/2022 г. по описа на СРС, III ГО, 83-ти състав.

ОСЪЖДА Х. А. Р., ЕГН *****, да заплати на К. М. К., ЕГН *****, сумата от 400 лева, представляваща сторени пред въззивния съд разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____